

DETEKTIV MADISON HARPEROVÁ

WENDY
DRANFIELD

STOPY
V DEŠTI

Kniha
Zlín

Stopy v dešti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 **KNIHA ZLIN**

Wendy Dranfield
Stopy v dešti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Kniha
Únos
Grooming
Smrt
Dítě
Strach
Zlín

**STOPY
V DEŠTI**

WENDY
DRANFIELD

**STOPY
V DEŠTI**

Přeložila Jana Vlčková

**Kniha
Zlín**

*Pro Joeyho, mého prvního kocoura,
který bohužel zemřel ve věku nedožitých šestnácti let,
právě když jsem psala tuhle knížku.
Nikdy by mě nenapadlo, že to řeknu,
ale skutečně mi chybí tvoje mňoukací budičky
ve čtyři hodiny ráno.*

PROLOG

Začíná zrnitý záznam z videokamery. Na televizní obrazovce se objeví obtloustlý chlapík. Sedí ve špinavě hnědém křesle stojícím v neuklizeném a špatně osvětleném obývacím pokoji. Obraz je rozostřený, takže je těžké rozlišit mužovy rysy.

Zhluboka se nadechne a zvedne sklenku s whiskey k ústům. V ní zarachotí led. Polkne a hlasitě vydechne.

Minuty plynou a jediné, co se ozývá, je tichý pláč, který umlkne pokaždé, když muž usrkne ze skleničky. Jeho obličej má podobu rozmazaného béžového fleku. VHS kazeta během let zpuchřela a starý videorekordér má co dělat, aby ji vůbec přehrál. Absence denního světla na kvalitě obrazu nepřidává, naopak způsobuje, že prostor za ním tone v hlubokém stínu.

Vtom se ozve: „Je mi to líto!“ Zakvílení. „Nikdy jsem nechtěl, aby se to stalo, zlatíčko.“ Muž zakloní hlavu a hlasitě sténá, jako by trpěl fyzickou bolestí. Po dalším doušku zamumlá: „Proč jsi musela všechno zničit?“

Pak vstane a zmizí ze záběru kamery. Zatímco je pryč, prázdné křeslo zachovává obrys jeho postavy, anebo je to možná jeho duše, která tam zůstala. Kazeta se točí a kamera dál zabírá křeslo. Vlnící se obraz vytváří iluzi přízračné bytosti, pohybující se poblíž.

Chlápek se vrátí a zhroutí se do křesla s lahví v jedné a sklenkou v druhé ruce, nyní plnou. Obraz kalí protivné bílé čáry, takže je obtížné rozpoznat jakýkoliv detail kromě barvy jeho pleti. Je to běloch. Na zápěstí mu volně visí zlatý náramek. Má hnědé vlasy.

„Nechala jsi mě tu úplně opuštěného, a to uteklo jen pár hodin,“ stěžuje si. Znovu zvedne skleničku k ústům a kopne její obsah do sebe, včetně ledu. Otře si ústa rukávem. „Ženské se rády kamarádí – sakra, vždyť ses s každým bavila –, ale pro nás chlapy to neplatí. Nás může samota i zabít. *Věděla* jsi to. *Věděla* jsi, proč jsem tě tu potřeboval.“

Znovu se zhroutí. Vzlyky se derou z hloubi nitra. Jeho zármutek je tak palčivý, až se zdá nepochopitelné, proč si přál zaznamenat ho na kameru. V naději, že si ho jednou přehraje a znovu prožije svoje nejtemnější chvíle? Třeba to nemá v hlavě v pořádku.

„Měl jsem vědět, že se to stane.“ Jeho slova se slévají jedno do druhého. „V novinách psali, že ženské mívají sklony ze své situace utíkat, když otěhotní. Dítě se pro ně stane pobídkou. Uvědomí si, že mají pro co žít.“ Zamračí se. „Jako kdybys už něco takového neměla.“ Náhle začne křičet. „Měla jsi *mě*, sakra!“

Na záběrech se strhne sněhová bouře a několik vteřin muže není skoro vidět.

„Takhle to bylo, miláčku?“ Náhle je plný pochopení. „Myslela sis, že dítě potřebuje lepší život než ten, který mu můžu poskytnout já?“

Zdá se, že čeká na odpověď. Když se žádné nedočká, lokne si rovnou z lahve a volnou rukou si otře oči. „Měl bych se zlobit, že ses pokusila vzít mi prvorozené dítě dřív, než jsem ho stačil poznat, ale neudělám to. Nikdy bych se na tebe nedokázal naštvat a ty to dobře víš. Sakra, nechal jsem si od tebe všechno líbit.“ Láskyplně se uchechtne nad vzpomínkou, kterou kamera nedokáže zachytit. „Víš, co mě na tom nejvíc sere?“ Tentokrát si na

STOPY V DEŠTI

odpověď nepočká. „Ta opuštěnost, která mě teď čeká. Ty dlouhé nekonečné noci, kdy to na mě zase padne. Ticho mě bude děsit a dožene mě k tomu, že zatoužím vystřelit si mozek z hlavy.“

Náhle vyskočí z křesla a upustí napůl vypitou lahev pálenky. Nerozbije se. Skutálí se mu k nohám, kde se zastaví. Potenciální bezpečnostní riziko. „Ne, tohle nejde. Nemůžu tím znovu projít!“

Přechází sem a tam a jen tak tak pokaždé mine lahev. Nakonec ji odkopne z cesty s takovou prudkostí, že se roztříští o stěnu a kořalka vystříkne na všechny strany. Ze záběru zmizí hlava i ramena, vidět jsou jen hnědé kalhoty a zkrvavené tenisky.

Následuje hluboké zaúpění plné smutku, obrazovka na pár vteřin zčerná a nezůstane nic než převalující se bílé čáry. Je jasné, že pásek brzy nebude k ničemu. Kvůli letům chátrání bude mužovo neúmyslné přiznání navždy ztraceno.

Je slyšet, jak hlasitě natahuje vzduch. „Hrome, už začínáš páchnout.“ S hlubokým povzdechem dodá: „Jak tě mám začít uklízet? Vždyť ani nevím, kde skladuješ mopy.“

Jako by muži náhle došla energie, klesne do křesla a vloží hlavu do dlaní. Má hustou kštici, kterou teď svírá v prstech a hledí na svoje nohy. „Já to nechápu,“ mumlá. „Byl jsem na tebe přece hodný.“

Několik minut se ani nepohne. Jediným zvukem je teď rozčilující tikání velkých hodin.

Nakonec se opře a zhluboka nadechne. Jako by se zase vracel na začátek a stále víc si uvědomoval prostředí kolem sebe. Znovu se zvedne. Tentokrát přistoupí ke kameře a skloní se, aby ji vypnul. „Asi bych měl vyrazit ven a najít si náhradu,“ zadrmolí.

KAPITOLA JEDNA

Lost Creek, Colorado

Madison Harperovou probudí štěkot. Nemůže uvěřit, že už je pondělí ráno. Přetáhne si přikrývku přes hlavu. „Srovnej si toho psa, Nate.“

Nepočká na odpověď a pokouší se znovu usnout, ale Brody si nedá pokoj. Znovu se rozštěká, což způsobí, že kocour seskočí z postele.

Madison si povzdechne. Teď když probudil Banditu, spánek už nemá šanci.

Sotva jí tahle myšlenka prolétne hlavou, kocour začne hlasitě protestovat u zavřených dveří ložnice. Nate je musel v noci omylem zaklapnout.

„Nate,“ zamumlá. „Otevři ty dveře.“

Když neodpoví, Madison se otočí, aby do něho šťouchla. Dočista zapomene, že ji minulý měsíc postřelili do paže, a ušklíbne se. Přestože se rána dobře hojí, pořád ji ještě bolí, když ruku nepřiměřeně zatíží.

Zjistí, že druhá půlka postele je prázdná. Nechápatě se podívá na hodiny na nočním stolku. Je skoro šest, ale teď, v lednu, venku ještě panuje tma. Za chvíli zazvoní budík. Rozsvítí lampu. Trvá několik vteřin, než si její oči zvyknou na měkkou oranžovou záři. Když se tak stane, uvědomí si, že Nate v ložnici není.

STOPY V DEŠTI

„Kde je?“ zeptá se kocoura.

Bandita zamňouká. Je mu jedno, kde Nate vězí. On chce snídani.

Madison se domnívá, že Nate usnul dole. Sestěhovali se teprve nedávno, takže si zatím nezvykla na jeho denní režim. Vypne budík dřív, než začne dělat rámus, a zívne. Vtom jí dojde, že kdyby byl Nate v přízemí, Brody by se nedobýval do ložnice. Znepokojeně odhodí deku a vstane. Projde místností, otevře dveře a přistihne velkého křížence německého ovčáka a huskyho, jak přechází sem a tam po chodbě, viditelně rozčilený.

Madison poklesne srdce až do žaludku. Brody byl cvičený na vyhledávání mrtvol. A Nate už celé týdny nebyl ve své kůži, od chvíle, kdy před Vánocemi zastřelil chlapa. Kdysi se chtěl stát knězem, ale vinou justičního omylu byl odsouzen k trestu smrti a v cele strávil skoro dvacet let. Skutečnost, že někoho připravil o život, mu způsobila nevýslovné trauma, s nímž se snažil bojovat.

Sevre se jí hrdlo. Co když prohrál?

Představuje si ten nejhorší scénář a spolu s ním Nateovo bezvládné tělo. Zkušenosti z ozbrojených sil způsobují, že její představy jsou barvité. Vidí před sebou lidi, jejichž mrtvolu objevila během uplynulých let: visící z trámu, s prostřelenou hlavou zhroutené v křesle, rozplácnuté na betonu po pádu z výškové budovy ve snaze uniknout spravedlnosti...

Brody netrpělivě vyštěkne a pobízí ji, aby ho následovala dolů po schodech.

Madison polkne. „Kde máš pána, Brody?“

Pes se rozběhne do přízemí. Kocour letí za ním.

Madison přinutí roztřesené nohy k pohybu. Nic necítí. Pokud si Nate vzal život, musel to udělat v posledních několika hodinách. Když si šla včera v noci lehnout, zůstal dole a četl si. Měla za sebou dlouhý den v práci a usnula během několika minut. Ani si nevšimla, že za ní nepřišel.

Zachvěje se. Copak o téhle možnosti nevěděla, sotva vystřelil ze zbraně, kterou především nikdy nechtěl mít? Copak si nevšimla, že s jeho náladou to jde z kopce a úsměv nikdy nedosáhne až očí? Její partner se změnil v okamžiku, kdy zastřelil stalkera z Hrobové hory, a přestože na Vánoce dorazil z vysoké školy Owen, Nate nebyl stejný jako dřív. V hloubi duše ne. Býval duchem nepřítomný, vyhledával samotu. Už jí neprojevoval tolik náklonnosti.

Začne přemýšlet, jestli ji neviní z toho, co se stalo. Nejenom že ho donutila nosit zbraň, aby se měl čím chránit před sériovým vrahem, po kterém šla, ale taky je oba dostala do situace, kdy neměl na vybranou a musel vystřelit, aby jí zachránil život. Nate není policajt. Není vycvičený, aby se vyrovnal s následky, když někoho zabije.

Nohy jí zamrznou na místě.

Vtom v dálce zaslechne povědomý zvuk. Sirény. Víc než jedna. Ulici za oknem osvětlují modré a červené záblesky. „Ach ne.“

Je možné, že si to Nate na poslední chvíli rozmyslel a zavolal si sanitku, aby se zachránil? Ale co když dorazila příliš pozdě?

Pospíchá ze schodů, aby ho našla a poskytla mu první pomoc. „Nate!“ křičí a její hlas zní najednou cize. Je nezvykle vysoký a pronikavý.

V kuchyni není. Vběhne do obývacího pokoje, ale ten je taky prázdný.

Sirény slábnou, jak se záchranářské vozy prohnaly kolem domu a řítí se k nehodě nebo na místo činu.

Brody škrábe na vchodové dveře, jako by nutně potřeboval ven. Mohl by Nate být v autě? Madison má ruce jako kusy ledu. Zvažuje, jestli se nezabil někde venku, aby ji doma nečekal šok.

Otevře vchod a zamžourá do tmy. Ledový vzduch jí pronikne pod pyžamo a po těle jí naskočí husí kůže. Světlo na verandě ozáří příjezdovou cestu. Nateův chevrolet je pryč.

STOPY V DEŠTI

Zhluboka se nadechne a pocítí úlevu. Třeba nemohl spát, a tak jel pro snídani. Avšak úzkost z hrudi nezmizí. Instinkt jí napovídá, že je stále něco špatně. Nateova nepřítomnost je téměř hmatatelná. Brody vběhne zpátky dovnitř. Madison zavře dveře a zamíří přes kuchyň do patra, kde nechala mobil. Cestou cosi upoutá její pozornost, a tak okamžitě zůstane stát.

Na ledničce visí vzkaz přichycený magnetem. Je na něm její jméno.

Zadrží dech a přistoupí k němu. Poznává Nateovo písmo.

Kdyby nedávno neprošli martyriem se stalkerem z Hrobové hory, předpokládala by, že jí oznamuje, že jel pro kávu nebo vyrazil dřív do práce. Ale teď cítí v kostech, že je něco špatně. Bez něho je tady podivně prázdné. Tohle je *jeho* dům.

Vtom si na stole všimne Nateova mobilu. Zamračí se. Proč by ho tu nechával? Jak se s ním asi má spojit? Vedle něj leží ta jeho nešťastná zbraň. Madison předem ví, že Nate se jí už nikdy nedotkne.

S narůstajícím rozechvěním rozloží papír a přečte si vzkaz.

Právě teď bojuju o holou existenci. Potřebuju prostor, jinak zemřu. Promiň.

Madison mrkáním zahání slzy. Opustil ji. Nikdy v životě nebyl zranitelnější a teď odjel, aby se sám vypořádal se svou vinou. Ale co když to nedokáže? Co když ho zlomí nová vina, kterou s sebou vláčí, když už se to nepovedlo sedmnácti letům stráveným v cele smrti?

Brody je neklidný a dál pátrá v domě po svém pánovi. Vážnost situace umocňuje vědomí, že ho tady Nate nechal. Ti dva se stali nerozlučnou dvojkou od chvíle, kdy se setkali během pátrání po zmizelém dítěti. Celá situace může znamenat jenom jedno: Nateovi to jasně nemyslí. Opět padá do náruče deprese.

WENDY DRANFIELD

Přemůže ji zklamání. Domnívala se, že mají šanci na společnou budoucnost a to nejhorší už je konečně za nimi. Místo toho se její život během vteřiny změnil.

Upustí vzkaz na zem. Pomalu se snáší k podlaze a zmizí pod ledničkou.

Dotkne se zasnubního prstenu. Dostala ho před pouhými pěti týdny. Má vztek, že ji život neustále pokouší. Napřed jí věnuje trochu štěstí, aby jí ho vzápětí sebral. Stáhne si prsten a mrskne jím přes celou místnost.

Nahoře jí zvoní mobil. Zvažuje, že ho bude ignorovat. Nemá teď náladu s nikým mluvit. Ale mohlo by to být pracovní. Přinutí se vystoupat do ložnice, kde sebere přístroj z nočního stolku.

„Ano?“

„Promiňte, že vás ruším tak brzy,“ spustí Dina Blakeová z dispečinku, „ale potřebujeme vás na místě vraždy.“

Srdce se jí sevře, protože si okamžitě vzpomene na Nateovo zmizení. Pořád ještě může někde ležet mrtvý v příkopu. „Je to vražda, nebo podezřelé úmrtí?“

„No, chlapík bez hlavy,“ upřesní Dina. „Takže tomu říkáme vražda.“

Madison vyděšeně polkne. „Pošlete mi lokaci. Jedu tam.“

KAPITOLA DVĚ

Blikající červená a modrá světla hlídkových vozů ji přivedou na místo činu. Žene se na červenou, aby se co nejrychleji dostala na místo, ale všechno, na co dokáže myslet, je Nateova nepřítomnost a otázka, jestli ho ještě někdy uvidí. Brody je neklidný, protože ráno pána nikde nenašel, a teď na zadním sedadle šťeká. Madison se o něho musí postarat, ale není si jistá, jak na ni pes bude reagovat.

Odbočí doleva do kolonie mobilních domů s názvem Aspen View. Jediná informace, kterou jí dispečink mohl o zločinu poskytnout, zněla, že na severním okraji areálu se ve vodě našlo bezhlavé tělo bělocha.

Stále je bez sebe při pomýšlení, že by to mohl být Nate. Mohl se opít nebo sjet a zaplést se do šarvátky s nějakou nebezpečnou osobou. Uzel v jejím žaludku se utáhne. Proč ne? Jeho vzkaz zněl, jako by odjížděl z města. Pokusí se tu myšlenku zahnat, ale ruce se jí dál třesou.

Její auto se plazí kolem potemnělých přívěsů. Většina jejich obyvatel stále spí, ačkoliv někteří již nasedají do svých vozů a odjíždějí do práce. Za jedním z oken mobilního domu ji líně pozoruje kočka. Když Madison dorazí k potoku na konci parku, vypne motor a otočí se k Brodymu. „Já vím, že se ti stýská po

pánovi, ale teď potřebuju tvoji pomoc. Myslíš, že by ses mohl kvůli mně soustředit, kámo?“

Brody nakloní hlavu, jako by se jí snažil porozumět. Nepoužila ale žádné z jeho oblíbených slov. Velké uši má vztyčené a z dlouhého jazyka mu odkapávají sliny na rubínově červenou kůži sedačky jejího Dodge Demona. Tohle auto byl velkorysý dárek od Natea, který si mohl dovolit jen díky odškodnému za protiprávní uvěznění.

Nakonec se Gerberian Shepsky zahledí čelním sklem ven, kde blikají světla a čile se hemží policisté v uniformě. Coby bývalý policejní pes se Brody cítí mezi mužstvem jako doma. Hlasitě zašteká. Třeba si myslí, že Nate je tam venku.

Madison se smutně usměje. „Oukej. Jdeme.“

Vystoupí z auta a otevře zadní dveře. Brody vyskočí ven a běží před ní za svými kamarády. Jakmile na sebe upozorní strážníky a pozdraví se s nimi, pustí se do práce a očichává dlouhou travu rostoucí na břehu podél vody.

Venku panuje mrazivé ráno. Madison se zachvěje a zatáhne si zip tlusté bundy až ke krku. Ramena jí poklesnou v okamžiku, kdy si uvědomí, že si rukavice a čepici zapomněla doma, protože pospíchala a byla dočista rozhozená. Její blond vlasy v délce po ramena, které nutně potřebují zastříhnout, se ve větru rychle mění v nezkrotnou hřívu.

Za vrcholky vzdálených hor se sněhovou čepicí se ještě neobjevilo slunce, a tak Alex Parker, forenzní technik z Lost Creek, připravuje osvětlení místa činu. Když Madison mívá jeho auto, všimne si béžové čivavy v pleteném svetříku, jak si spokojeně hoví schoulená na dece položené na předním sedadle. Miñonka. Madison ji dočasně ubytovala u sebe potom, co její páníček minulý měsíc zemřel. Jenže Miñonka se chovala jako namyšlená primadona a odmítla žít společně s Brodym a Banditou. Ačkoliv, upřímně řečeno, vycházela s nimi mnohem lépe než s Madison.

STOPY V DEŠTI

Nakonec se Alex nabídl, že se jí ujme, a podle Madisonina názoru se k sobě náramně hodili.

Podrážky jejich bot křupou na zmrzlé trávě, když se prosmykne pod žlutou páskou a váhavě přistoupí k místu činu. Její nový parták na postu detektiva, bývalý seržant Steve Tanner, už je tady. Vysoký, tmavovlasý a vždy dohladka oholený, Steve je tím typem chlapa, na kterého se většina žen na ulici neváhá podívat podruhé. Co ho znala, býval vždycky single, až loni začal randit s místní patoložkou. Ale jak Madison naznačil, žilo se mu mnohem snáz, když se mohl soustředit jen na své dvě oblíbené věci: pilně pracovat a udržovat si fyzickou. Vzhledem ke svým sklonům k workoholismu je na oddělení prakticky nepostradatelný.

Protože je celkem uzavřený, Madison toho o něm kromě práce mnoho neví, ale býval zatraceně dobrý seržant, dokud si neprohodil role s jejím posledním partákem. Pracují spolu teprve pár týdnů a zatím skvěle vycházejí.

Pomalu se k ní blíží, oblečený v teplé parce.

„Zdravím.“

„Já tebe taky.“ Madison přimhouří oči. V záři silných reflektorů je vidět tmavý kruh pod jeho levým okem. „To je modřina?“ Steve je poslední člověk, u kterého by očekávala, že se popere.

Zasměje se. „Jo. Žárovka v koupelně mi praskla zrovna v okamžiku, kdy jsem vylézal ze sprchy. Naprál jsem to přímo do dveří.“

Madison si odfrkne. „Já bych si na tvém místě vymyslela něco lepšího. Teda jestli si nechceš zničit pověst.“ Otočí se a podívá se na Alexe, který má přes kalhoty natažené brodicí rybářské gumáky, sklání se k něčemu u břehu a pořizuje fotografie. „Kdo to nahlásil?“

„Elaine Brownová.“ Steve ukáže na mobilní dům za nimi. „Jedna z nejbližších obyvatelk. Její holčička šla včera večer hledat zatoulanou kočku, ale vrátila se s brekem. Podle matky nebyla schopná říct, co se jí stalo, ale Elaine věděla, že s kočkou to

nesouvisí, protože ta se krátce nato sama objevila na prahu. Zato dcera jen plakala a ukazovala k potoku.“

„Její matka to nahlásila včera v noci?“ Madison opět myslí na Natea a zalévá ji čirá hrůza. Možná Nate odešel z domu krátce po tom, co ulehla.

„Ne,“ odpoví Steve. „Počkala až do rána a šla se tam podívat. Potmě se ven neodvážila ze strachu, aby se kolem nepotuloval nějaký šílenec. Rozhlížela se kolem sebe a objevila toho nebožáka.“ Vede ji k tělu a cestou si zvedne límec, aby se ubránil chladu. „Chybí mu ruce a hlava. Paní Brownová hned zavolala na tísňovou linku. Její dcera dneska nešla do školy, takže je můžeš obě vyslechnout, až budeš chtít.“

Při pohledu na bezhlavou mrtvolu se Madison otrese, ale uleví se jí v okamžiku, kdy si uvědomí, že to není Nate. Zesnulý muž je vyšší a těžší, o atletické postavě tu nemůže být řeč, naopak má pěkný pupek.

Závan větru jí přihraje přímo do obličeje pach rozkladu. „Někdo nechťel, abychom ho identifikovali,“ zamumlá. Zdá se, že vrazi byli v současné době přesvědčeni o tom, že stačí odstranit vše, co by mohlo napomoci oběť ztotožnit, třeba prsty nebo zuby, a pak není potřeba zbavovat se celého těla. Začínají lenivět. Což bylo dobré pro Madison a její tým, protože soudní patologka má aspoň s čím pracovat.

Povzdechne si. Je těžké si představit, jak někdo dokáže rozčtvrtit jinou lidskou bytost. Tenhle člověk měl svoje blízké: rodinu, přátele, možná děti. Budou zničení, až se dozvědí, že nejenom zemřel, ale po smrti jeho tělo někdo zohavil.

Alex Parker vzhledne ze své pozice u potoka a věnuje jí široký úsměv. „Á, detektiv Harperová. Jak se dnes máte?“

Jak mluví, jeho dech se sráží do bílých obláčků.

Jeho britský přízvuk zní tak zdvořile, že se Madison neubrání úsměvu navzdory skutečnosti, že se její snoubenec bez vysvětlení

STOPY V DEŠTI

vypařil, jí samotné zalézá mráz za nehty a u nohou jí navíc leží bezhlavá mrtvola. „Dobře. A vy?“

„No, stojím po kolena v ledové vodě a pořizuji fotky jako z hororu,“ prohodí. „Co víc by si člověk mohl v pondělí ráno přát?“

Madison se uchechtne. „Vy jste opravdu originál, který se jen tak nevidí, Alexi.“

Obdaří ji úsměvem. Je svobodný, má krátké tmavé vlasy, brýle a světlou pleť. Vypadá mladší než na pětatřicet. Černý humor nepoužívá proto, aby bagatelizoval to, co se stalo člověku před nimi, ale aby během vyšetřování udržel dobrou náladu. Protože když si nenajdete způsob, jak se s těmito věcmi vyrovnat, snadno se na vás tahle práce negativně podepíše.

„Jak se u vás zabydlela Miňonka?“ zeptá se Madison a kývne bradou k autu.

„Myslíte Deannu?“ opraví ji.

„Vy jste ji přejmenoval?“ Miňonka jí vždycky připadalo jako zvláštní jméno pro psa, ale časem si na ně zvykla.

Přikývne. „Vybral jsem si Deannu, protože to byla ve *Star Treku* moje oblíbená postava, ale taky z toho důvodu, že když tohle jméno vyslovíte dostatečně rychle, zní jako moje tři nejoblíbenější písmena abecedy.“

Madison a Steve si vymění nechápavý pohled.

„DNA,“ kření se Alex.

Madison se chechtá. „A vy se divíte, že jste podle Adamse mimoň.“ Seržant Adams Alexův suchý humor nechápe. Poklekne, aby se zblízka podívala na šedé tělo poseté skvrnami, které leží v mělké zakalené vodě. Mrtvola je nahá a vytekla z ní všechna krev, ale ve vodě ani na břehu není žádná vidět. „Myslíte, že byl zabit jinde?“

„Správná připomínka, detektive,“ pochválí ji Alex. „Vypadá to tak, ale musím zkontrolovat celé koryto pro případ, že sem jednoduše odněkud připlaval.“

Pohled na oběť v ledové vodě způsobí, že se Madison zachvěje. Zastrčí ruce do kapes. Nevidí žádné identifikační jizvy, tetování ani jiné stopy na kůži, ale patoložka se později na detaily ještě zaměří. Jisté je, že smrt tohoto člověka je *příšerná* a ona musí zjistit, proč si ji někdo přál.

„Jakým způsobem přišel o ruce a hlavu?“ zeptá se.

Alex skloní fotoaparát a ukáže na řeznou ránu na krku. „Tipoval bych pilku na železo. Řezy jsou neobratné, zjevně učiněné ve spěchu. Vypadá to, že náš vrah to s náradím moc neuměl, ale definitivní verdikt nechám na doktorce Scottové,“ uzavře. „Koneckonců nejsem patolog.“

Možná není, ale Madison důvěřuje jeho úsudku. „Myslíte, že byl rozřezán zaživa?“

„Vysoce o tom pochybuji, protože v takovém případě by bojoval o život. Na těle bychom viděli zjevná zranění, jak se bránil. Třeba byl napřed zdrogovaný nebo svázaný.“

Madison se podívá na koryto potoka, ale pořád je moc velká tma, aby dohlédla za kruh tvrdého světla, linoucího se z Alexova osvětlení. „Musíme najít ruce, hlavu a oblečení.“

„Už jsem požádal nováčky, aby se do toho pustili,“ hlásí Steve. „Já se chystám obejít sousedy, jestli něco neviděli nebo neslyšeli.“

Madison si dovede představit, jakého přijetí se mu dostane v pondělí brzy ráno. Rozhlíží se kolem sebe. „Nelíbí se mi to, Steve. Chci tím říct... Někoho zastřelit je jedna věc, ale *dekapitace*?“ Zavrtí hlavou.

Kolega přikývne. „Já vím. Ten, kdo to udělal, je zatraceně drsnej týpek.“

Madison pohlédne na oblohu, která začíná blednout příslibem denního světla. „Doufejme, že tu někdo má bezpečnostní kamery. Uvidím, jestli Brody chytne stopu a pomůže nám najít zbytek těla.“

STOPY V DEŠTI

Alex se vrátí k fotografování místa činu, kde šero protíná jeden oslnivý blesk za druhým.

Steve a Madison odcházejí, když vtom se její parťák zeptá: „Nate už je na cestě?“

Madison se na něho podívá, v rozpacích, jak mu má odpovědět.

Vycítí její zaváhání. „Promiň. Vy dva jste se –“

„Nic se neděje. Jenom nevím, co ti mám říct.“ Rozhodne se mu svěřit, protože dříve či později by to stejně zjistil. „Nate je pryč. Nevím kde a netuším, jestli ještě někdy přijede.“

Steve se zastaví a pohlédne na její ruku bez prstýnku. „A sakra. Tak to mě mrzí. Myslel jsem, že vy dva jste v pohodě.“

Madison se zhluboka nadechne. „Já jsem si to myslela taky. Chci tím říct... Právě jsem se k němu nastěhovala.“ Povzdechne si. „Nemám ponětí, co se mu odehrává v hlavě. Nechal mi vzkaz, že potřebuje víc prostoru.“

Steve si promne bradu. „Myslíš, že je to kvůli tomu, že zastřelil toho stalkera z Hrobové hory? Protože mi přijde jako typ chlapa, který by se trápil tím, že připravil jiného člověka o život.“

Madison vyděsí zjištění, že má na krajíčku. Je jí ze všeho na nic. Věřila, že ji s Natem Monroem čeká společná budoucnost. Ale co když tím, že ho přinutila nosit zbraň, způsobila, že ztratil sám sebe? Mrkáním zahání slzy. „Mohlo by to tak být. Anebo možná chrápu.“ Přinutí se zasmát. „Není snadné se mnou vyjít.“

Steveův výraz zvlídní. „Prosím tě. Jsi ten nejpohodovější člověk, jakého znám.“

Madison se zamračí. „Jo, to je pravda.“

Steve se jí podívá do očí. „Já nežertuju, Madison. Vzhledem k tomu, čím vším sis prošla, máš plné právo zlobit se na tenhle svět. Kdybych já strávil šest let v base za vraždu, kterou jsem nespáchal, a kvůli tomu ztratil všechnen ten čas, který jsem mohl strávit se svým dítětem, rozhodně bych v sobě nevykřesal dost

WENDY DRANFIELD

energie, abych dokázal očistit svoje jméno a získat nazpátek bývalou práci. Utápěl bych se ve zlosti a lítosti.“

Madison skloní zrak. Nedá se popřít, že si prošla peklem, ale tím, že získala zpátky Owena, se začala uzdravovat. A nová práce ji zaměstnává natolik, že nemá čas dumat nad tou nespravedlností, zejména proto, že na tom nebyla ani zdaleka tak špatně jako Nate v cele smrti.

„Takže kdyby tě Nate skutečně opustil,“ pokračuje Steve, „bez něho na tom budeš o moc líp, protože zjevně netušil, co tušit měl. Není fér, že se k tobě takhle zachoval – bez ohledu na to, čím zrovna prochází.“

Jeho starostlivost Madison překvapí. Dívá se na něho a on nakonec skloní oči. Ticho se zdá rozpačité.

„Detektive Tannere?“ vykřikne jeden z nováčků za jejích zády.

Steve se otočí a vydá se na místo, odkud na něho mává strážník Fuller.

Madison sleduje, jak její parťák odchází, a snaží se přijít na to, proč mu tolik záleží na jejím vztahu s Natem.

KAPITOLA TŘI

Kolonie mobilních domů se zvolna probouzí k životu. Brody spolu se strážníky prohledává břehy potoka a policisté natahují všemi směry bezpečnostní pásku. Alex svědomitě zpracovává místo činu, zatímco Steve chodí od dveří ke dveřím, vyptává se zdejších obyvatel a pátrá po záznamu z bezpečnostní kamery.

Zimní slunce vykukuje za vrcholky horského pásma, když Madison míří k přívěsu obývanému matkou s dcerou, které ostatky objevily. Co se týče mobilních příbytků, tohle místo patří k těm lepším. Parkují tu malé i velké přívěsy a obyvatelé se starají o přilehlé pozemky. Mobilní domy jsou udržované a k některým náleží zahrádka se stálezelenými keři, jinde lemují truhlíky obsahující jen holou zem, v níž cibulky nejspíš čekají na příchod jara.

Najdou se tu samozřejmě i výjimky. Pár přívěsů má verandy zaneřádně rozbitými klimatizačními jednotkami a starými kuchyňskými spotřebiči, které už zažily lepší časy, ale celkově to nevypadá jako nepříjemné místo k životu, obzvlášť když nedaleko teče potok a borovice spolu s osikami z blízkého lesa chrání kemp před nejhoršími poryvy větru.

Madison vystoupá po schodech a zaklepe na dveře jednoho z lepších příbytků. Uvnitř svítí všechna světla. Netrvá dlouho a dveře se otevrou. Objeví se v nich žena zhruba v jejím věku, na

prahu čtyřicítky. Má vyžehlené dlouhé černé vlasy a oblečená je v džínách a pomačkané černé mikině.

Madison jí ukáže odznak. „Zdravím. Jsem detektiv Madison Harperová. Můžu dál?“

Žena ustoupí stranou, aby mohla Madison projít. Tu udeří do tváře teplo a přinese jí okamžitou úlevu. Jednou rukou se snaží uhladit si vlasy, aby nebyla tak rozčuchaná, ale je to přede ztracený boj. Uvnitř je uklizeno a útulno, v zapnuté televizi se ztlumeným zvukem běží animovaný film.

„Můžete se posadit sem.“ Žena zvedne náruč vypraného prádla z křesla stojícího poblíž pohovky. Její dcera spí na boku přikrytá dekou, cucá si palec. Matka ji něžně probudí, posadí se a přitáhne si holčičku na klín.

Madison se usměje. „Jak je stará?“

„Pět. Měla by se chystat do školky, ale napadlo mě, že bude nejlepší nechat ji dnes doma.“

„Jistě,“ přikývne Madison. Vytáhne z kapsy notes a propisku. „Mohla byste mi říct svoje jméno?“

„Elaine Brownová. Tohle je Willow.“

Madison si to poznamená. Vtom jí zazvoní mobil. Obvykle by kvůli němu výslech očitého svědka nepřerušila, ale teď se podívá, kdo volá, pro případ, že by to byl Nate. Pak si vzpomene, že nechal mobil doma, takže i kdyby se ji pokusil zastihnout, nepoznala by, že je to on. Když uvidí jméno seržanta Adamse, pocítí zklamání a hovor odmítne. Ať zavolá Steveovi. „Kolik bylo hodin, když šla Willow hledat kočku?“

Elaine pohlédne na ospalou dcerku. „Hned po večeři. Asi tak půl osmé. Aspoň myslím.“

Tmavovlasé děvčátko si vyndá palec z pusy. „Nemohla jsem Minnie nikde najít.“

„To je naše kočka,“ vysvětluje Elaine. „Ta potvůrka vždycky někam zmizí. Přísahala bych, že ji jedna ze sousedek láká k sobě

STOPY V DEŠTI

na kus žvance, protože si ji chce nechat pro sebe. S tou kočkou jsou jenom potíže.“

Madison se na holčičku usměje. „Já mám kocoura a taky zlobí.“

Dívence se rozsvítí oči. „Ukážete mi jeho fotku?“

„Jasně.“ Madison vytáhne mobil a vyhledá obrázek Bandity, spícího Owenovi na klíně. „Vlastně patří mému synovi.“

Willow se nakloní, aby se podívala. „Je větší než Minnie.“

„To proto, že jeho bratříčkem je ten velký pes tam venku a Bandita se domnívá, že toho musí spořádat tolik jako on.“

Malička se opře o mámin hrudník a zahihňá se.

Madison zastrčí mobil. „Viděla jsi včera v noci někoho, když jsi byla venku?“

Willow se zakaboní. „Někdo byl ve vodě.“

„Já vím, zlato,“ přikývne Madison. „Ale kromě něho... Zahlédla jsi ještě někoho? Třeba někdo utíkal od řeky? Ale pokud ne, nic se neděje.“

Zdá se, že Willow nemusí o ničem přemýšlet. Zavrtí hlavou. Je si naprosto jistá, že tam nikdo nebyl. Stejně by si nikoho nevšimla.

Madison se podívá na Elaine. „Vyrozuměla jsem, že přišla domů rozrušená a vy jste se rozhodla počkat do rána.“

„Správně,“ přisvědčí Elaine. „Moji dceru hned tak něco nerozhodí, takže mě napadlo, že by nebyl nejlepší nápad jít ven a nechat ji tu samotnou. Podívala jsem se z okna, ale nic jsem neviděla ani neslyšela. Ani naši dva nejbližší sousedé. Hned jsem jim zavolala, aby si pro všechny případy zamkli dveře. Člověk dneska nemůže být dost opatrný. Připadá mi, že polovina populace představuje nějaký druh predátora.“

Podle nepřítomnosti krve a barvy mužova těla Madison soudí, že bylo v potoce už pár hodin předtím, než ho Willow objevila, takže není divu, že nikdo nezaznamenal křik nebo zvýšené

hlasy. „Kdybyste nás zavolala hned včera v noci, možná bychom měli větší šanci chytit toho, kdo oběť hodil do vody. Vrah se mohl potloukat poblíž a sledovat, jestli tělo někdo objeví.“

Elaine se odvrátí. „Nerada se zaplétám do malérů, detektive. Nic ve zlém, ale kdo má policajtům dneska věřit? Já vím, že vy jste nedávno vyšla z vězení, takže si říkám, jestli...“

Přestože větu nedokončí, Madison je jasné, že žena pochybuje o její bezúhonnosti. Bolí to. Přestože místním obyvatelům několikrát dokázala, že jí můžou věřit, někteří dál pochybují o jejím charakteru.

Zvedne se. „Díky za váš čas. Ozvěte se, kdybyste si vy nebo vaši sousedé na něco vzpomněli anebo zaslechli nějaké důvěryhodné řeči o tom, co se tomu člověku mohlo stát. Možná nějaký čas potrvá, než se ho podaří identifikovat, takže se nám hodí jakákoliv pomoc.“ Podá Elaine vizitku s kontaktními údaji. „Měj se, Willow. Ráda jsem tě poznala.“

Děvčátko se náhle ostýchá a zakrývá si ústa dekou.

Madison se usměje. Jakmile je zase venku, dá se do ní ukrutná zima. Přiběhne k ní Brody, ale místo aby kolem ní nadšeně skákal, zírá za její záda na zavřené dveře, jako by čekal, že ji bude někdo následovat. Podrbe ho v hustém hnědobéžovém kožichu. „Ani tady není, kamaráde.“

Zazvoní jí mobil a na obrazovce se objeví neznámé číslo. Blíží se k ní Steve. Přijme hovor. „Ano?“

„Detektive Harperová, tady Doug Draper.“

Madison se zamračí. Doug a jeho žena Nancy žijí na ranči v Gold Rock, který kdysi patřil její sestře Angie, než ji zavřeli. „Co pro vás můžu udělat, Dougu?“

„Můžete nějak dostat svou sestru z mého pozemku? Už tu sedí půl hodiny a Nancy to rozčiluje.“

Madison ztuhne krev v žilách. Sestra má být ve vězení. „Co to říkáte?“

STOPY V DEŠTI

Steve si všimne jejího tónu. Skloní mobil a podívá se na ni. „Mluvím o vaší sestře. Je tady. Už dvakrát jsem ji žádal, aby odjela,“ opakuje Doug. „Parkuje před domem a tvrdí, že má právo tady být. Tohle je obtěžování, detektive, a Nancy není natolik v pořádku, aby se s tím dokázala vypořádat.“

Madison ví, že se jeho žena léčí se srdečními potížemi a během minulého měsíce byla hospitalizovaná v nemocnici. Polkne. „Hned tam budu.“ Ukončí hovor a zastrčí mobil do kapsy. Srdce jí divoce tluč.

„Co se stalo?“ zeptá se Steve.

Podívá se na něho. „Jde o moji sestru Angie. Je zpátky.“

KAPITOLA ČTYŘI

Brody se krčí na stísněném zadním sedadle Madisonina vozu a dychtivě vyhlíží mezerou mezi sedadly čelním sklem ven, aby viděl, jaké nové dobrodružství je čeká. Jedou do Gold Rock. Vzala ho s sebou v naději, že jeho přítomnost zabrání Angie udělat nějakou pitomost. Její sestra může být ozbrojená a bažit po pomstě.

Za příznivých podmínek cesta trvá půl hodiny, ale vzhledem k rannímu provozu bude dnes delší. Alespoň má čas přemýšlet o všech způsobech, jimiž ji Angie během let zradila. Je starší, bude jí čtyřiačtyřicet. Jiného sourozence nemá. Nikdy spolu dobře nevycházely, ani jako děti. Angie otci vyčítala, že dává Madison přednost, ale jediný důvod, proč spolu trávili víc času, byl ten, že se zajímala o jeho profesi. Než se připojil k FBI, také pracoval jako detektiv na místním oddělení.

Později se Angie provdala za prvního chlapa, který ji požádal o ruku, přesně tak, jak vždycky vyhrožovala. Wyatt McCoy byl bohužel jedním z nejhorších lidí, jaké si mohla vybrat. Hulvátský kriminálník, který neváhal lidi připravit o to poslední, co měli, včetně Madison, nakonec zničil život sobě i Angie. Svoje řádění nepřežil. A Angie za jejich zločinné aktivity skončila v base.

STOPY V DEŠTI

Začátkem prosince Madison z nápravného zařízení oznámili, že Angie uzavřela se státním zástupcem dohodu o přiznání viny za jediné zločiny, které jí mohli dokázat, což byly drogové delikty. Prokuratura věděla, že ji nemůže obvinít z mnohem závažnějších trestných činů, protože korunní svědci zemřeli dřív, než Angie dopadli, a Wyatt zaplatil za svoje hanebné skutky životem. Tato obvinění tudíž nikdy nepadla. Angie na oplátku prozradila jména několika vysoce postavených dealerů drog, kteří pašovali zakázané látky přes území zvané Four Corners, a ostřílený právník teď podle všeho zajistil její propuštění. Ale nikdo Madison předem neupozornil, jak rychle se to stane, a ona měla v úmyslu říct řediteli věznice, co si o tom myslí, jen co k tomu dostane příležitost.

Žaludek má sevřený nevýslovnou hrůzou a láme si hlavu, proč se její sestra vrátila na místo svého bývalého domova, o který přišla během uvěznění. Doufá, že naváže tam, kde skončila? Odkoupí ranč nazpátek od Douga Drapera, najme nové zaměstnance a zase bude provozovat vrakoviště a autodílnu, které paří k pozemkům? Pokud si to takhle plánuje, tak se plete. Dealeři, které napráskala, s největší pravděpodobností pošlou někomu, aby se pomstil. Skutečně by riskovala život jenom proto, aby svým návratem způsobila Madison další problémy?

Nejspíš ano, protože Angie McCoyová na ni má spadenou. Vždycky měla a vždycky mít bude. A za všech okolností vinila ze svých problémů Madison – a nikdy Wyatta.

Vjede do Gold Rock a zpomalí; blíží se k ranči. Brody vycítí její rozčilení a tiše zavýje. Madison se hrozí opětovného setkání se sestrou a přeje si, aby tu byl Nate a poskytl jí morální podporu. Přistihne se, jak mu zazlívá, že ji v téhle situaci opustil, přestože věděl, že Angiino propuštění je na spadnutí.

První, co uvidí, je starý Ford Taurus zaparkovaný na cestě před rančem. Vedle něj stojí žena s dlouhými prošedivělými vlasy,

oblečená do vybledlých modrých džinsů a kostkované košile, přes kterou má navlečenou tlustou bundu. Angie se nikdy neobtěžovala nabarvit si vlasy nebo se namalovat. Nemá rukavice ani čepici. Objevilo se slunce, ale pořád je dost chladno. Angie musí být ukrutná zima.

Madison se v duchu obrní, než vystoupí z auta a pustí Brodyho ven. „Chvilku u mě zůstaň, chlapče.“

Pes si najde místo, kde si uleví, a potom se s nastraženými ušima otočí k vrakovišti, odkud se ozývají typické zvuky zpracovávaného kovu. V pozadí hrozivě hučí drtička karosérií.

Madison přistoupí k sestře, která hledí směrem k domu.

„Co tady pohledáváš, Angie?“ Náhle ji napadne, jestli sestra nepřijela truchlit pro zesnulého manžela.

Angie se zhluboka nadechne, než se k ní otočí. Její obličej brázdí četné vrásky, příliš hluboké na její věk. „Jestli jsem někdy něco skutečně chtěla, tak děti. Mít vlastní rodinu.“

Madison se naježí. „Owena vidět nemůžeš. Je na vysoké.“ Nikdy sestře nedovolí se s ním znovu setkat.

Angie smutně přikývne. „Je šťastný?“

Madison ztuhne. Angie nemá právo se na to ptát. „Mnohem šťastnější, než když žil s tebou a Wyattem.“

Sestra na vteřinu přimhouří oči, čímž Madison připomene, jak je záštiplná, ale pak rychle opět zamaskuje své rozpoložení tím, že se obrátí ke svému starému domovu. „Dobře jsem se o něho starala. Kvůli tobě. A ty se chováš, jako by byl každý večer bit nebo tak něco.“

Angie a její manžel Owenovi možná fyzicky neubližovali, ale zabránili Madison, aby mohla syna vídat, a proto teď nemůže sestře odpustit. „Tohle už není tvůj domov, Angie. Měla bys co nejlip využít příležitosti a začít znovu někde jinde. Někde, kde nikdo neví, čeho jsi schopná, a kde tě nenajdou dealeři, které jsi napráskala. Tady nebo v Lost Creek tě žádné štěstí nečeká.“

STOPY V DEŠTI

Angie skloní oči a Madison zaskočí, když spatří, že se v nich lesknou slzy. Copak její sestra ve vězení vyměkla? Měla dost času si uvědomit, jakou škodu společně se svým manželem způsobila?

Kdepak. Madison z vlastní zkušenosti ví, že vězení nikoho neobměkčí. Naopak z člověka vykřeše to nejhorší, co se v něm skrývá, a obalí to vrstvou zlosti a pohrdání, takže je nakonec tvrdší než dřív. „Už se sem nikdy nevracej. Není to fér vůči současným majitelům. Nic ti neudělali, tak je nech na pokoji.“

Angie neodpoví.

„Přeju ti jenom to dobré. Teď se musím vrátit do práce.“ Madison se chystá k odchodu.

„Vážně?“ opáčí Angie. „Přeješ mi jenom to dobré?“

Madison zůstane stát na místě, nejistá, jak má odpovědět. Sama neví, proč to řekla. Rodinné vztahy bývají složité. Od příbuzných snese člověk víc, než by vydržel od kohokoliv jiného, což je hloupé, když se nad tím zamyslí. Jenže sílu rodinných pout je těžké ignorovat bez ohledu na to, jak hrozná dokážou být. Kdyby záleželo na ní, Angie by pořád seděla v base, ale zároveň touží po sestře, kterou nikdy neměla. Po té, která si nevzala Wyatta McCoye. S *takovou* chce navázat vztah. Třeba Angie bude teď jiná, když je Wyatt mrtvý a už ji neovládá. Madison je zvědavá, jestli se o tom přesvědčí. Ale ne za cenu jakékoliv osobní oběti ze strany sebe nebo svého syna. Potřebuje Owena před touto ženou ochránit.

„Protože mezi námi to nemusí být takhle,“ pokračuje Angie. „Jsme jedné krve, Madison. Nemáme žádnou rodinu, jenom jedna druhou. Připadá mi rozumné, abychom držely při sobě.“

Madison polkne. Rodiče jí vždycky chyběli a nic by si v životě nepřála víc než loajální sestru. Někoho, kdo by jí kryl záda. Zejména teď, když je Nate pryč a ona zase zůstala na všechno sama. Ale copak může ze všech lidí důvěřovat zrovna Angie?

Často si lámala hlavu, jestli byla čistě pod vlivem Wyatta, a proto byla zlá. A jestli Angie také náhodou není obětí toho, co se přihodilo. Tohle je problém s muži, jako byl její švagr – zničí všechno, čeho se dotknou. Čas od času se to stává, sama to viděla.

Otočí se. „Ty jsi ta, která mě vždycky nenáviděla. Já s tebou problém nikdy neměla. A nic z toho jsem nezavinila, Angie. Na rozdíl od tebe.“

„Pomohlo by, kdybych se omluvila?“

Nikdy neslyšela svou sestru za něco se omlouvat.

„Záleží na tom. Skutečně toho lituješ? Už vidíš, jaká byl Wyatt zrůda? Že to, co mi udělal...“ Spolkne knedlík v krku. Angie jí nikdy nevěřila, když tvrdila, že ji její muž jako mladou dívku sexuálně napadl. Raději žila v přesvědčení, že Madison po jejím slizkém manžilkovi bažila a sama se mu nabídl.

Angie přistoupí blíž a položí jí ruku na paži. Madison sebou trhne. Její oči čistě ze zvyku pátrají po zbrani.

Brody za jejich zády tiše zavrčí a postoupí o několik kroků dopředu.

Angie se rozesměje a ruku svěsí. „Klídek, jasný? Nejsem tu, abych ti ublížila, ségro. Neublížím vůbec nikomu. Bůh ví, že teď povedu bezproblémový život. Víím, že tě Wyat zneužil. Mám v tom jasno, protože mě ten zmrď psychicky tejlal každý den, co jsme byli spolu. Nevěřila bys půlce věcí, kterýma mě protáhl. Nebo který mi udělal. Nejsem taková, jaká bych měla bejt, a přejí si, abych toho grázla nikdy nepotkala.“

„Proč jsi s ním potom pořád byla? Proč jsi mu dala přednost přede mnou a Owenem? Proč jsi mi neodpověděla, když jsem ti vzkázala, že táta zemřel?“

Zdá se, že Angie zvažuje odpověď. „Táta se na nás a mámu vykašlal kvůli jiný ženský, což jsem mu nemohla odpustit, tak asi proto. Krom toho byl tak dlouho pryč, že pro mě zemřel už

STOPY V DEŠTI

dávno. Takže když jsem se doslechla, že ho zabili, nepotřebovala jsem truchlit.“

Odcizení v rodině způsobí nejenom fyzická vzdálenost, ale i ta emocionální. Po otcově odchodu na Aljašku, kde se připojil k FBI, s nimi chvíli zůstal v kontaktu, ale vzájemných setkání ubývalo, protože dal před návštěvami dcer přednost lovu sériových vrahů. Nedávno se vrátil, aby se s nimi znovu shledal. Přinejmenším tohle řekl Madison. Ovšem nedopadlo to tak, jak doufala.

„Co se týče toho ostatního,“ pokračuje Angie, „můžu se jenom omluvit, protože čas vrátit nedokážu, Madison. Smutná pravda zní, že nemůžu změnit jedinou zatracenou věc. Žádná z nás to nedokáže.“

„Udělala bys to, kdybys mohla?“ zeptá se Madison.

Angie jí pohlédne do očí. „Změnila bych všechno.“

Madison překvapí zjištění, že jí sestra věří. Napětí prolomí zvonící mobil. „Už musím jít.“

Angie přikývne. „Pronajala jsem si přívěs v Lost Creek. Jen na pár týdnů, než zvážím svoje možnosti. Možná se ještě uvidíme.“

Madison je rozpolcená. Cítí, že v ní vzplála jiskřička naděje při pomyšlení, že by si mohla s Angie postupně vybudovat nový vztah. Že by jednoho dne mohla o své sestře mluvit s hrdostí, a ne hanbou. Ale to se mísí s hrozbou při představě, jak snadno by ji Angie dokázala znovu zničit. Nejistá, kterému ze svých instinktů má v téhle chvíli věřit, odejde, aniž by odpověděla.

KAPITOLA PĚT

Žádná část jejího těla není ušetřena bolesti, přestože spočívá na lůžku z měkké trávy. Zpoza hor vykukuje vycházející slunce a slibuje horký letní den plný možností, ale ona je využit nedokáže, protože se nemůže pohnout. V kotníku jí pulzuje tupá bolest a je celá polámaná. Svede jen ležet bez hnutí tam, kde skončila, a doufat, že utrpení nakonec pomine, anebo že ji zachrání milosrdné bezvědomí, záleží na tom, co se stane dřív.

Včera večer se neměla vyplížit z domova a vydat se ke kamarádce. Měla zůstat doma. Jenže potřebovala s Emmou dokončit školní projekt a už o půlnoci zamířila domů. Řítla se na kole po temnělých ulicích. Některá děcka jejího věku zůstávají venku celou noc, a to ne kvůli studiu, ale aby pařila.

Když se za ní objevil ten pick-up, nevěnovala mu moc pozornosti, dokud se nepřiblížil těsně k ní. Řidičův záměr vycítila příliš pozdě. Dříve než stačila zareagovat, zastavil u ní a srazil ji z kola dveřmi od auta. Během vteřiny ji zvedl ze země, spoutal jí zápěstí a ústa přelepil páskou.

Prudký útok ji dočista zaskočil. Nepronesla jediné slovo. Ani se vlastně nebránila. Svým způsobem totiž věřila, že je imunní vůči zkaženosti ostatních lidí, a proto se držela naděje, že jde o žert

STOPY V DEŠTI

zorganizovaný jejím otcem, aby jí ukázal, co by se mohlo stát, kdyby nedávala pozor.

Jakmile pominul prvotní šok, její mozek začal opět běžet na plné obrátky a brzy jí došla vážnost situace, v níž se ocitla. Jenže byla bezmocná. Řidič ji odvezl do lesa, kde ji vytáhl z auta a příštích pět hodin...

Radši na to nemyslela, aby se vyhnula přívalu paniky. Beztak už měla sevřený hrudník a mělce dýchala. Bude potřebovat lékařskou pomoc. Cítila, jak tam dole krvácí. Šortky jí nechal stažené u kotníků.

Táta připíše vinu jí. Bude jí vyčítat „pitomý patnáctiletý mozek“. Pořád jí předhazoval, že ho ještě nemá plně vyvinutý a měla by se víc řídit otcovskými radami. Tvrdil, že pro ni chce jenom to nejlepší, i když to tak pokaždé nevypadá.

Náhle si vzpomene, že už je po půlnoci, a tím pádem je jí šestnáct. Má narozeniny.

Zamrká. Zčistajasna přilétne kos s jasně žlutým zobákem a přistane na špičce její tenisky. Vypadá, jako by se snažil rozhodnout, jestli je ona sama k snědku. Narušila jeho teritorium.

Přítomnost toho ptáka ji vede k úvaze, jestli tady nenajde místo posledního spočinutí, pokud ji nikdo včas nenajde. Pokud se vzdá. Při tomto pomyšlení potlačí vzlyk. Kdyby nenechala mobil u sebe v pokoji, mohla by tátovi zavolat, aby pro ni přijel. Právě teď by radši viděla mámu, ale to není možné. Tváře jí hoří hanbou. Všechno, co se jí máma pokoušela sdělit, pouštěla jedním uchem dovnitř a druhým zase ven, přesně jak máma předpovídala.

Probere ji vrčení motoru. Sílí. Zvedne hlavu a zašklebí se bolestí, když ji píchne za krkem. Snaží se zaostřit opuchlé oči. Jedno ani nejde úplně otevřít.

Je to auto. Pokusí se olíznout si suché rty, ale v ústech nemá žádné sliny. Vycítí, že tohle je její nejlepší šance, jak se odtud

dostat, než se útočník vrátí. Zvedne ruku a opatrně mává z vysoké trávy v naději, že ji řidič zahlédne. Když vůz zpomalí, srdce se jí náhle rozbuší strachy.

Co když je to on?

Neudělala právě fatální chybu?

Zadrží dech a zoufale se modlí, aby to nebylo stejné auto, které ji sem přivezlo. Rozhodla se, že jestli se vrátil ten násilník, nebude se bránit. Jen ať ji zabije. Pořád lepší, než kdyby měla žít s ostudou kvůli tomu, co jí provedl.

V okamžiku, kdy auto zastaví, se jí může rozskočit srdce.

Řidič vystoupí, ale ona ho nepoznává. Netuší, jestli to je její trýznitel, protože ten měl během celého jejího utrpení na hlavě lyžařskou kuklu a neproněs ani slovo.

„Prokristapána.“ Cizí muž vedle ní poklekne a jemně ji vezme za rameno, aby jí dobře viděl do tváře. Zdravým okem spatří, že je viditelně znepokojený. „Musíme tě dát do kupy.“

Uleví se jí natolik, že konečně umožní volný průchod slzám, které tak úporně zadržovala. Její muka konečně skončila, už je po všem.

Muž se skloní, jemně ji zvedne a přivine k hrudi. Ruce má teplé a silné. Voní čerstvou kávou a ona se v duchu přenesení domů na snídani, k mámě a tátovi. Proklíná se za to, že si dostatečně nevážíla pohodlného života, který předtím měla.

Cítí, jak jí zatáté svaly pomalu povolují. Cizí muž se opatrně postaví. Nikdo jiný tu není. Pořád ještě je časné ráno. Měla štěstí, že ji našel tak brzy. Tohle místo je opuštěné.

„Chyť se kliky, zlato.“

Udělá, co jí muž řekne, a otevře dveře. On ji něžně uloží na zadní sedadlo. Příliš to bolí, než aby mohla sedět, proto leží na zádech a hledí na hnědý strop. Přepadne ji vyčerpání a nemůže udržet oči otevřené. Muž jí stiskne ruce, jako by ji chtěl utěšit.

STOPY V DEŽI

Ona jen potřebuje spát. A až se probudí, bude doma a nový den začne tak, jako by se nic nestalo. Třeba se nikdo nic nedozví. Nechce tátu naštvat. Pohrbí to hluboko ve své mysli, kam odkládá všechny tíživé věci, jimiž se odmítá dál zabývat.

Vtom cvakne fotoaparát a šlehně blesk. Muž zavře dveře a vklouzne za volant. Nastartuje a podivně zavýskne.

Dívka vzhledne a jejich oči se setkají ve zpětném zrcátku. Ty její jsou tázavé.

Muž zastrčí mobil do kapsy u kalhot. „Oba máme skvělý den, nemyslíš?“

Dívka se zamračí.

Zdá se, že ho její zmatek pobavil. „Ty jsi unikla smrti a já... No, když jsem tě tam viděl ležet, nemohl jsem uvěřit, jaké mám štěstí.“

Jeho slova jí nedávají smysl. „Proč?“ zasípá.

Muž se zakření. „Protože všechnu těžkou práci za mě odvedl někdo jiný.“ Zařadí rychlost a odfrčí.

Na celém těle jí naskočí husí kůže. Slabým hláskem se zeptá: „Vezete mě domů, že?“

Rozesměje se. „Samozřejmě že tě vezu domů, zlato!“

Ale nezeptal se jí na adresu. Ani na jméno. Ušklíbne se bolestí, když potlučené tělo ztuhne strachy. Děje se tu něco příšerného. Už zas.

„Sakra, dokonce tě přenesu přes práh, jestli chceš!“

Znovu se mu podívá prostřednictvím zpětného zrcátka do očí. A přestože by neměla, zeptá se: „Proč bych to měla chtít?“

Odfrkne si, jako by si s ním hrála. „Protože tohle novomanželé dělají.“

Ozve se cvaknutí, jak se všechny zámky na dveřích najednou zamknou.

Dívka přeruší oční kontakt a opře si hlavu o sedadlo. Adrenalin zaplaví její tělo tak rychle, že křečovitě zacuká rukama.

WENDY DRANFIELD

Podívá se na ně a zalapá po dechu. Ne, před chvílí ji neutěšoval. Naopak ji spoutal. Z oka jí skane slza. Tenhle muž jí měl pomoci, ne ji unést.

Chce se jí křičet, když si uvědomí, že její muka zdaleka nekončí.

Čas zajetí: 1 den

KAPITOLA ŠEST

Na zpáteční cestě z Gold Rock nechá Madison Brodyho v kolonii mobilních domů Aspen View. Ví, že strážníci se o něho dobře postarají. Celé dopoledne prohledávají místo činu a on jim může pomoci s průzkumem těch částí potoka, kam se nedostanou.

Snaží se vypudit z hlavy všechny myšlenky na čerstvě propuštěnou sestru. Beztoho má teď jiných starostí dost.

Hodiny na přístrojové desce jí napovídají, že ještě než se sejde se Stevem v úřadu soudní patoložky, má čas se zastavit v Rubyině bistro na časný oběd. Během vyšetřování vraždy jí člověk tehdy, když zrovna míjí bistro nebo rychlé občerstvení.

Sotva vejde do bistra, udeří ji závan teplého vzduchu spolu s uklidňující vůní smaženého jídla. Čistě ze zvyku se rozhlédne kolem sebe a hledá Natea. Není tady, ale napadne ji, že by se majiteli podniku, Vinci Raderovi, mohl ozvat, vzhledem k tomu, že se za poslední rok tolik spřátelili.

S nervózním tetelením v žaludku zamíří rovnou k pultu, kde Vince ukládá do mísy špinavé nádobí. Je vysoký a štíhlý a s krátko zastřiženými prošedivělými vlasy vypadá mladší než na šedesát jedna let. Udržuje se fit a pomáhá místnímu policejnímu oddělení s pátráním a záchranou, když je třeba.

Když ji uvidí, široce se usměje, ale dobrá nálada ho opustí v okamžiku, kdy zjistí, jak se Madison tváří. „Všechno v pořádku?“ zeptá se.

Madison s překvapením zjistí, že jeho zájem v ní znovu zažehl emoce. „Myslím, že jo.“ Rychle se ohlédne přes rameno, aby se přesvědčila, že je nikdo neposlouchá. Ačkoliv ještě není pole-dne, v bistru už je rušno. Servírky kmitají mezi kuchyní a stoly, jedna z nich citelně chybí.

„Ozval se ti dneska Nate?“

Vince vytáhne ze zadní kapsy mobil a podívá se, jestli má nějaké zmeškané hovory. Když žádné neobjeví, odpoví: „Ne. Proč? Co se děje?“

Madison se opře lokty o pult. Váhá, jestli mu má povědět, co se stalo. Co ona vůbec ví? Nate může přijít k rozumu a být do večera doma. Poslední dobou toho na něho bylo moc. Není to tak dávno, co pochovali Carlu Hitchinsovou, zdejší servírku a jeho blízkou kamarádku. „Nic. Všechno v pohodě. Nechal doma mobil a já si nejsem jistá, jestli dnes pracuje.“

Zdá se, že se Vincovi ulevilo. „To je všechno?“ Rozesměje se a položí si ruku na srdce, aby dal najevo, jak moc se mu ulevilo. „Ježíšikriste, Madison. Podle toho, jak se tváříš, jsem si myslel, že mi řekneš, že od tebe utekl, aby se vrátil do lůna církve nebo tak něco.“

Navzdory svým obavám se Madison rozchechtá. Vzhledem k Nateově minulosti je tohle to poslední, co by udělal.

„Proč se nezeptáš Richieho?“ Ukáže na box ve vzdáleném rohu. „Ten bude vědět, kde Nate je.“

Madison krátce pohlédne na Richieho Hopea, advokáta a Nateova šéfa. „Dobrý nápad. Mohla bych si objednat to, co obvykle?“

Vince přikývne. „Určitě.“

Madison se proplétá mezi stoly a míří k Richiemu. Ačkoliv se Nate živí jako soukromý vyšetřovatel zvláštních případů, na

STOPY V DEŠTI

částečný úvazek pracuje také pro Richieho malou právníckou firmu. Richie, stárnoucí gentleman, má před sebou na stole rozložená jakási ležstra, na protějším sedadle trůní dvě krabice. U nohou mu stojí kufřík. Jeho husté bílé vlasy vypadají, že si je dnes vůbec neučesal, a tmavý oblek má pomačkaný.

Když si všimne Madison, rozzáří se. „Detektive Harperová! Přišla jste na kafe?“

„Vlastně na oběd.“ Ukáže na nepořádek kolem něho. „Co to všechno je?“

Richie si sundá brýle a pohodlně se opře. „Tohle je moje nová kancelář.“

Madison se zamračí. „Jak to myslíte?“

„Inu, vzdal jsem se své staré kanceláře ve prospěch partnerství s panem Raderem.“

Madison přestěhuje krabici a vklouzne do boxu. Usadí se proti němu. „Zeštíhlil jste firmu?“ Věděla, že mu živnost moc nevzkvétá, ale netušila, že je na tom tak špatně.

„Radši říkám, že jsem ji zoptimalizoval,“ odpoví. „Vince chtěl některé věci změnit poté, co prodej jeho podniku... minulý měsíc nevyšel.“ Je opatrný. Madison se snaží nemyslet na pár, který chtěl od Vince bistro koupit. Oba zemřeli dřív, než k tomu stačilo dojít.

„Takže investujeme jeden do druhého,“ pokračuje Richie. „Já si pronajímám tenhle box coby kancelář a on má díky tomu větší kšeft.“

Madison se usměje. Je celkem možné, že sem Richie přive-de nějaké zákazníky, přesto si myslí, že advokát tu utratí víc než všichni jeho klienti dohromady – především vzhledem k jeho lásce ke smaženým pokrmům. „Vlastně je to bezvadný nápad. Bistro se může stát centrem společenského dění, kam lidé chodí v různých záležitostech.“ Vince už poskytuje prostor podpůrné skupině lidí, kteří pohřešují svoje blízké, a sem tam se zde schází spolek, který se zabývá paranormálními jevy.

„Takový je plán,“ přisvědčí Richie.

„Takže vy dva spolu vycházíte dobře?“

„Jistěže,“ přikývne. „Jsme oba přibližně stejně staří, momentálně bez milostných závazků a shodneme se v názoru na idioty. Ačkoliv tu jsou dva sporné body.“

„Skutečně? Jaké?“

„Zprvč bych tu rád měl jukebox, abych mohl poslouchat písničky, když pracuji.“

Madison se uculí.

„A zadruhé si myslím, že by se bistro mělo jmenovat jinak, tak jsem navrhl, abychom použili slovo, které ztělesňuje vše, co nyní nabízí. Ale upřímně řečeno, moc jsem se svým nápadem nepochodil.“

Madison si neumí představit, s čím vyrukoval.

„Například?“

„Doručenka.“ Zakření se. „Napřed vám přinesou dopis s doručenkou, což nikdy nebývá nic příjemného, vy přijdete sem, abyste se poradila, co se s tím dá dělat, a zatímco spolu budeme řešit právní problém, Vince vám doručí něco dobrého k snědku, což je vždycky dobrá náplast na všechny potíže. Je to geniální!“

Madison vyprskne smíchy. „Mně se to líbí. Nechápu, proč Vincovi ne.“

Vtom ji napadne, co se asi stalo s Richieho věrnou sekretářkou. „Co Janine?“

Richie si sundá brýle a promne si oči. „Janine se rozhodla odejít do předčasného důchodu. Když jsem jí oznámil nové uspořádání, prohlásila, že její poslední milenec je bohatý gentleman, který se o ni chce postarat až do pozdního stáří.“ Pokrčí rameny. „Podle mě je to šílenství, ale nikdy mě neposlouchala.“

„Nikdy nevíte... Třeba to bude fungovat,“ odpoví diplomaticky a změnění námět hovoru. „Je Nate dneska v práci?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stopy v dešti.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.